

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Tévedés

- Nagysád, hogy van a kedves kis lánya? — kérdi a tolakodó ifju.
- Kérem, nekem nincs kislányom, én leány vagyok!
- Oh pardon, mindig összetéveszttem a kedves mamájával!
- Nekem mamám sincsen!
- Ifju. (kétségbeesve): — Hát mije van?
- Kislány: — Oh, maga szemtelen!

Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

laplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal! —

„RADIN“

poloskairtószer minden üzletben és a vállalatnál kapható: WEISZ
II. Páva ucca 15. Duschitz ház (35)

„Tries“ cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

KLEIN JENŐ

bőrönd és bőrdiszmi üzlete, Timișoara, Belváros, Mercy-utca 3 Legolcsóbb be vásárlási forrás utazási és divat kkekbe

Franzen és Brada

bádogos és vízvezeték szerelők
Timișoara III., Stefánia u. 2.
Vállalnak minden szakbavágó munkát, szolid árak mellett javítások soron kívül. 22

Perfect

domborműnyomásai, belyegzői és vésnői munkái a

legjobbak és legizlésesebbek

Gyár: Arad: Deák Ferenc ucca 15.

Piók: Timișoara, I. Mercy ucca 3.

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e szakba vágó munkát pontosan és jutányosan. 34

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régii toll felfrissítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

óras és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25 (Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pudert és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszerárban Timișoara, Mehala (villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Szolongok, speciális Bőrbutorok készítése és javítása szolid árak mellett! 28-1

„Ellysee“

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és angolszabásu kosztümök, kabátok, utcai ruhák szolid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menráth József

férfi divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a. 38

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám mindennemű

Fogmunkák, Fogpótlások 38

kaucsuk és aranyban!

Szeplő és májfolt

ellen biztos hatású a

KELLER-féle

szeplő-kenőcs és szeplő-viz.
Kapható egyedül a készítőnél:
Keller István, Vörös kereszt gyógyszerár, Temesvár, III. Holló és Hunyadi ut sarkán.

Megrendelheti

lapunk 1925. évi 100 oldalas karácsonyi harmadéves jubileumi számát, kemény diszkötésben, ára 120 lei, 30 ck. 50 dinár. Lapunk 1926. évi karácsonyi száma, az összes munkatársak fényképével, kemény diszkötésben: 80 Lei, 20 ckor., 30 dinár.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos

Timișoara III. Bul. Carol 68 (Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Timisoara (Temesvár) II. kerület
 Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
 Romániában: Magyar Ált. Hitel-
 bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
 Leszámitoló és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Kéziratokat a szerkesztőség nem
 ad vissza és névtelen levelekre
 nem válaszol.

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — 950 lei
 Fél évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. " 60 c. kor.
 Ausztriában " 10 silling
 Németországban " 3 márka
 Olaszországban " 40 lira

Magyarországon " 9 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 lá nkra fizetendők be Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
 20 lei, Bucurestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
 DINNYÉS ÁRPÁD

Felölős szerkesztő:
 BENCI

Művészeti szerkesztő:
 KOH-I-NOOR

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. -- Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Érdekes megfigyelni, min-
 den nő milyen nagyszerű szí-
 nészi tehetséggel rendelkezik,
 valósággal kész színész. So-
 kan talán csodálkoznak ezen
 a dolgon, pedig valójában ez
 nagyon egyszerű. A nők tud-
 niillik azon istenadta jó tu-
 lajdonsággal rendelkeznek,
 hogy semmit sem vesznek
 komolyan. Nekik az egész
 élet egy jól sikerült vigjáték,
 drámai betétekkel és hisztéri-
 kus kitörésekkel ugyan, de
 vigjáték. Vagyis az élet ré-
 szükre nem egyéb, mint szin-
 pad. Nos és aki már egész
 kiskorától kezdve szinpadon
 él és játszik, hogyan lenne
 az jó színész? Azon kellene
 csodálkoznunk, ha nem.

De ettől megkímélnék őket,
 mint mondtam, jó színészek.
 Annyira, hogy egy nő husz
 szerepet is tud játszani és
 nem is egymás után — de
 egyszerre. Egy nőből, ha kell,
 tíz más nő is lehet (vagy
 férfi?), mindenkivel szemben,
 minden férfivel szemben más
 és más tud lenni, más és
 másnak tud látszani. Asze-
 rint, hogy tetszik az illető-
 nek, tud szent lenni és szent-
 telen, tud pirulni és kipirulni,

tud tudni és nem tudni,
 máskor meg nem tud tudni,
 illetve tud nemtudni. Szük-
 ség esetén kijátssza férjét és
 vígan játsza az özvegyet, ha
 pedig tényleg özvegy, akkor
 rendszerint vig özvegy.

Akinek én az esztét dicsé-
 rem, hogy nem szép ugyan,
 de intelligens, arról a barát-
 om már másnap megállá-
 pitja, hogy buta, de szép.
 Akiről én ma délből azt
 gondolom, hogy háromig sem
 tud számolni, az este vígan
 számolja a barátommal:
 egy... kettő... három...
 négy... elég. S akinél én
 tűzbe merném tenni a ke-
 zem, annál, mint később ki-
 derül, a barátom már csu-
 nyán megégette az — ujját.

Hiába, ez egy művészet.
 Hogy hogyan csinálják, iga-
 zán nem tudom, legfeljebb
 arról van már némi fogal-
 mam — hiszen járok zsu-
 rokba — hogy hogyan csi-
 nálják: el.

A magyarázat azonban
 alighanem az, hogy nem tu-
 datosan cselekszenek, hanem
 inkább ösztönösen. Mert ha
 tudva játszanák nagyszerű
 szerepeiket, még volna rá
 eset, hogy néha-néha kies-
 nének játékaikból — de így
 mindig megállják helyüket,
 leszámítva persze azokat,

akiket néha-néha mégis csak
 le lehet kapni a lábukról...
 A végeredmény azonban
 mégis csak az: egy nő, ha
 kell, ezerféle is tud lenni.

Vannak ugyan, akik ezzel
 szemben különvéleményt je-
 lentenek be és azt mondják:
 a nő nem is ezer, nem is
 száz, de még tízféle sem,
 hanem kétféle: jóféle és
 rosszféle.

Ezt a véleményt is tanul-
 mányozás tárgyává tettem,
 de sajnos nagyon hamar
 megállt a tudományom. Azon
 akadtam meg ugyanis, hát
 mi különbség is van a jó-
 féle és a rosszféle nő kö-
 zött?

Mert ha azt mondják egy
 nőre: rosszféle, ugye, mind-
 nyájan tudjuk, mire gondol-
 junk. Igen ám, de ha meg
 azt mondja valaki egy nő-
 ről: na, ez is jóféle..., nem
 ugyanarra gondolunk-e?

Nincs más hátra tehát,
 minthogy a nagy problémát
 egy merész, de egyszerű
 megállapítással gordiusi cso-
 móként kettévágjunk: a nő
 az nő. Volt, lesz, marad min-
 dig. Legfeljebb a tisztességes
 asszonyok nem lesznek ez-
 zel a közös definícióval meg-
 elégedve, na, de azért az
 egy pár kivételért csak nem
 fogjuk az eszünket törni...?

NADJA

— Eredeti kézirat. —

A társaság már meglehetősen sokat ivott. Valamennyien egyszerre beszéltek és nem lehetett különbséget tenni az egyes hangok között. Nadja, aki sok édesbort ivott s tulontul kipirult, szemével, melynek bogara egészen feketének látszott, és nedves, piros ajkával hirtelen odahajolt a diákhöz:

— Olyan jól érzem magam ma, nem tudom miért, de mégmagyarázhatatlanul boldog vagyok, nem is tudom miért, hogy vajon miért is...

Szép szemének pillái félig lezártak és egész arcán volt valami csábító biztatás, egyben gyötördő nyugtalanság. Elragadóan szép volt és a diák, aki nem értette meg, titkos ösztönrel érezte magán azt a szenvedélyes izgalmat, mely a lányt elragadta, érezte azon a különös reszketésen, mely végigfutott egész testén.

— Olyan különös ma, Nadja, mi baja van? — kérdezte sugva.

A lány hirtelen felelt:

— Nem tudom... De itt vagyunk a szabadban, kék az ég, a levegő olyan furcsán langyos és... és... töltön még bort a poharamba...

A fiu engedelmesen töltött, keze ösztönszerűleg oda-oda ért a lány kezéhez. Mintha finom selyempók-háló fonta volna körül hirtelen az egész testét és lágyan végigcsiklandozta volna.

A társaság nevetgélt, vitakozott, egyik hang igyekezett elnyomni a másikat. Alkonyodott és gyenge, violaszínű árnyék borult a rétre.

— Rakjunk tüzet — indítványozta valaki és nagy zsvajjal széledt szét a fiatalság — rözsét keresni.

A diák egy szűk ösvényen az erdőbe ment. Maga se tudta mi vár rá, de a szíve édesen és fájón dobogott egy bizonytalan, boldog várakozásban. Ugy érezte, matörtenik valami, megállt. Mögötte az ágak halk roppanása, azután gyors léptek zaja és selyemsuhogás hallatszott. Nadja lépett hozzá és melléje simult.

A diák szótlanul megölelte. A lány a gyors járástól elfáradva, nehezen szedte a lélekzetet. Me-

leg lehelete megcsapta a fiu arcát, ajkait és az érezte, hogyan dobog a szíve a keze alatt.

— Üljünk le, — mondta a lány.

Leült a fűbe s minthogy azon a helyen a talaj lejtett, a diák csak nyakának és állának elmosódó, finom körvonalait látta. A lány azt kérdezte hirtelen, halk, reszkető hangon:

— Mondja, jól érzi magát?

— Igen — felelt az gyorsan, aztán gondolkozott, eszébe jutott az egész mai nap és hévvel mondta — igen, nagyon jól érzem magam... de mondja, miért olyan ma?

— Milyen?

A diák közelebb húzódott hozzá, a szemébe nézett és meglátta egész arcát!

— Olyan fenséges és szokatlan ma. Soha sem volt még ilyen szép, ilyen újszerű, talányos, de mondja, ne haragudjon, nem fél, hogy meglátnak?

— Az halkan nevetett és ez a csöndes, vidám kacagás boldogan és édesen remegtette meg a diák szívét.

— Édes, jó, szerelmes fiacskám, hát nem mondtam: ez a nap a miénk? Ne törődjék semmivel... Tudja miért vagyok ma olyan vakmerő? Nem tudja? Nem? Ma szerelmes vagyok magába... Ma...

A fiu kinyújtotta utána a kezét és testét kereste:

— Nadja...

A lány keresztbevetett lábait egészen közel voltak arcához. A két kis láb, félcipőben és selyemharisnyában. Ködös érzéssel és egy hirtelen jött mámortól szorította rá fogait erre a forró, eleven, a harisnyán át érezhető testre.

— Ne, ne tegye... — hallotta maga fölött a lány elnyújtott, szinte lusta hangját. Fölkapta a fejét és közelebb húzódott hozzá. Ugy érezte, mintha valami fehér fény sugározna feléje a lány arcából. A két szemét már nem látta, helyükön két nagy folt sötétlett, de érezte, ránéz.

Csókolgatni kezdte a ruháját, kereste a kezét és sóhajtván, szagotlanul mondta:

— Nadja... szeretem magát... szeretem...

Kereste forró száraz ajakával az ajkát, a lány hátracsuklott, egész testével a földön feküdt, alig hall-

hatóan pihegett.

Nem, nem... nem, édes... Az égen reszkető, földtolként tűntek fel az első csillagok...

Pék Dezső

Az alagutban

Franciából: **Lányi László**

Mikor Berger Jean beszállt a kis földalatti vasutba, rögtön észrevette Esteioletné, a szép asszonyt, ki lomhán nyújtózkodott egy üres kocsiban. Egy percre megállt, de aztán bement.

— Ah! Hová kérdezte az asszony s letette a könyvet, amit eddig olvasott.

— Csak Villensig asszonyom, felelte a férfi — a vonatban van egy kis dolgom.

— De hiszen az csak egy negyedóra, rázta fejét a nő: elvégezni odáig?

— Oh, hogyan.

Az asszony ma különösen szép és izgató volt. A szeme mintha delejes, kissé remegő tűzben égett volna. Berger igyekezett megtudni mit olvas. Sikerült: A szép asszony egy híres erotikus regényt olvasott. Selyemkombinék, selyemnadrágocskák, vállak, stb.

Igen.

Berger mélyen az asszony szemébe nézett. Olvasni akart — és olvasott.

Az asszony kacéran felvetette feszülő szoknyája alatt szép, feszes lábait, úgy, hogy combjából egy kis fehérség kivillant, izgató fehéremű. Kissé előredült.

Olyan izgató volt, hogy bárki elképzelhette szoros ruháival egy kéjes erotikus regényhősnőnek.

Jean hirtelen cselekedett. Nem volt sok idő. Hevesen átkarolta a feszes kemény derekat.

* * *

Villens! — kiállította a kalauz. Esteioletné gyorsan lehuzta szép combjaira a ruhát.

Jean Berger pedig kilépett az ózondus, illatos éjszakába.

Az úr

— Eredeti fordítás. —

Gaston az áhítat és vágy különös nemével nézte a lányt, aki gyönyörű volt a maga vadságában és közönségességében. Boszszantotta, miért szakította ki magát olyan szinte utálatos karjai közül, miért mérte végig olyan határtalan megvetéssel és miért siet tovább, emelt fővel, némán, ügyet seim vetve rá.

Lehetetlen, hogy ne tudná az a lány, hogy ő gazdag és ura az egész vidéknek. Más szerencsésének tartotta volna, ha megszólítja, megsimogatja. Ez a vad teremlés pedig durván kiszakította magát a kezei közül, mikor már kezeivel megérintette csodálatosan kemény s duzzadó szűz mellét, amikor már egészen közel érezte magához forróságot lehelő pompás testét.

Hosszan utánanézett.

A lány már messzire járt. Csodálatos alakjának konturjai még világítottak egy ideig, azután beleveszt a távoli szürkéségbe.

Gaszton lassan tovább ment és gondolkozott. Nem értette azt a lányt. Ez még nem fordult elő vele, hogy valaki is visszautasítsa. Őt, az elegáns, gazdag urat egy ilyen parasztlány...

Ezrezt vágyik, határtalanul vágyik rá és egész nap csak ő járt az eszébe. Arra is gondolt és ezt tartotta legvalószínűbbnek, ez a lány szelidebb, erkölcsösebb, mint a többiek, akik kész örömmel kínálnák föl magukat neki.

Estefelé azonban mindent elfelejtett, sok dolga volt, sok ügyesbajos elintéznivaló, késő estig benn ült gyára irodájában és már besötétedett, amikor egy kis sétára indult, hogy kissé kipihenje magát.

Nekivágott a sziklás hegyi útnak, mélyen szivta be az üde levegőt és olyan jól esett nem gondolnia senkire, semmire. Amikor azonban visszafelé indult, meglepetten állt meg.

A cserjék mögött, egy szikladarab mellett egy párt vett észre, két árnyékot, akik átölelve tartották egymást és az ajkuk csókban volt összeforrv.

És megismerte őt, a gyönyörű lányt, aki sötét szemeivel és hófehér arcával egészen feléje volt fordulva. A férfi pedig, arra is ráismert: munkása volt, közönséges

munkása, kopott, foltos munkaruhájában, de erősen magához szorítva a lányt.

Egy pillanatig még állt egy helyben, bosszusan harapdálta az ajkát és hallotta, hogy halkán, sugva odaszól a férfinak a lány:

— Jaj... a Gaszton ur jön...

És hallotta rögtön a hetyke, félhangeszt választ is:

— Hát hadd jöjjön... itt nem parancsol...

Még vadabbul vonta magához a gyönyörű lányt és uj, hosszú csókban tapadt szája annak ajkára.

Gaszton leszegte fejét és mint ha semmit sem látna, hallana, sietve somfordált végig az úton, talán megérezte és megértett valami bosszantó, keserű, de nagy igazságot.

Pék Dezső.

Kleopátra csókja

— Eredeti kézirat —

Kleopátra, az éhes, csókszomjas királyi nő már mámoros lett. Éjféli felé járt. A nagy, vörös színtű teremben érzéki, buja zene fuldokolt s a sok, kéjéhes, friss szüzeány engedelmesen feszültek a bronzmellű férfiakhoz az első nászra. Rózsás testükről felcsuszott a ruha s kemény, kerek mellükkel szomjasan húzták szép lábaik felé a férfiakat. Söhajtottak.

Kleopatra kiugrott az emelvényre. Részegen, nem törődve a sok éhes férfi tekintettel, ledobálta magáról ruháit s csak egy ingben maradt, melyen keresztül tüzes csipőinek buja vonala kibontakozott. Táncolt.

Magasba dobta szép lábait. Arca uszott. Ajkán sóhajok, kéjes lihegések fultak el. Két melle, mint két kemény alma kibukott a selyem ing fölé s a puha hus rózsás, kemény vonalban remegett.

Ugy táncolt mint egy kéjszomjas, sovár bachánsnő.

A sok éhes tekintet sováran tapadt a testére. Asszonyok is nézték s szemükben lángolt a vágy a szép, buja test után.

Kleopatra hirtelen befejezte a táncot. Izzó, forró, mámoros testtel állt ott a tömeg közepett. Karok, kezek nyultak ki vonagló dereka után. Birni, csak egyszer birni ezt az isteni nőtényt, asszonyt. Csak egyszer.

Kleopátra egy pohár italt hajtott fel s aztán odavetette magát Robenz, a gladiátor kapitány mellére. Az itas férfi felsivított az örömtől.

Az asszony szétvetette lábait. Kisé felemelkedett s kéjesen hátraereszkedett. Az ing felcsuszott pompás tüleperől.

Csuszott, hajlongott, vonaglott a szép test a férfi karjaiban. Robenz sováran csókolta a melleit.

A kéj nem teljesült be. A mámor legmagasabb fokán Kleopatra kirántotta magát a férfi karjaiból s egy hegyes törrel mellen szurta.

A tömeg ijedten felfigyelt. Robenz dühösen indult az asszony felé. A seb, amit a tör ütött, csekély volt s a him akarásával akart kielégülni a szép asszonyon.

Rohant.

Kleopátra felugrott a magas emelvényre. Meztelen combjait nekifeszítette a mellvédnek. Haha!

Robenz az emelvény elé ért. Dühösen nézett fel a félmeztelen asszonyra. Fel akart ugrani az emelvényre, de nem tudott.

Torkát összeszorította valami. Leesett. De utolsó erejével felkiáltott:

— Átkozott! A tör mérgezett volt.

Kleopátra felkacagott. Szép ajkait összeszorította s meztelen testével hivalkodva állott:

— Haha, az én csókom: halál.

Lányi László

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 Lei.

— Mindenütt kapható. —

„Schwaszta“

clpők

42

elsőrendűek és tartósak

II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dózsa u.

PÁRISI SZERELEM

Vér a hó alatt – Felbukkan a párisi szerető – Családi háromszög
Elad a szeretőm – Revolver és kancsuka – Ismét Párisban – A Sze-
relem Színháza – Feleségül vesz a lord – Bazaroff, az orosz szellem
Teréz nővér – Én is apáca leszek – Iszonyatos felfedezés – A bosszu

„CSÖPPIKE“ szenzációs cikksorozata, mely a legizgatóbb és legbizarrabb írása szerzőnek.
Jelen cikksorozatunk a Párisban francia nyelven megjelent ugyancsak szerző egyik könyvéből
való. de a jelen időben szerző által átdolgozott, bővített sorozat (Minden utánnymás tilos.)

Intim, gyönyörű berendezésű, remek boudoir van előtted. Teljesen koralaku és legalább tizszer akkora, mint amekkora egy rendes boudoir lenni szokott. De úgy tele van rakva butorokkal, szőnyegekkel, csecsebecsékkel, hogy alig látszik nagyobbnak egy jókora szobánál.

Figyelmesen szemlélődöl és észreveszed, hogy milyen csinos diszítése van az előtted levő szoba falának. Stilizált vonalakból és virágokból font szalagfestés, mozaik berakás fut körbe a falon. Mintegy félméternyi távolságra egymástól csillogó, kerek üveglapok tarkítják a diszítést. Egy kicsit gondolkodol és rá kell jönnöd, hogy ez a csinos üvegdisz nem más, mint egy-egy olyan páholynak az ablaka, nézőlyukja, amelyben te magad is kényelmesen ülsz.

Az előtted elterülő remek boudoir pedig a színpad. Vagy egy negyedórai várakozás után hirtelen kinyílik a boudoir ajtaja, a szereplők belépnek és elkezdődik a darab. A világ legérdekesebb színdarabja. Szereplő csak kettő van: egy férfi és egy nő. S ezek közül is csak az egyik tudja azt, hogy ő most játszik. A másik csak vendégszerepel és fogalma sincs róla, hogy vagy 50 műértő vendég nézi végig mindazt, amit ő cselekszik és hallgatja legtutkosabb sóhajtásait is. Mert a kis kerek ablakok alatt pompás hallócsigák vannak, melyek a leghalkabb sóhajtást is pontosan és tisztán közli a páholyában ülő nézővel.

És most, hogy teljesen világos legyen a dolog, el fogom mondani egyik szerepemet, melyet oly gyakran játszottam a szerelem színházában.

Valami uton-módon, már magam sem emlékszem rá pontosan, megismerkedtem ennek a különös színháznak a művezető igazgatójával. Persze csak kevesen tudják róla, hogy ő az. Megtetszettem neki, lassan, óvatosan puhatolózni kezdett, végre, mikor látta, hogy velem lehet beszélni, nyílt ajánlattal állott elő. Szerződjem színésznőnek a szerelem színházához.

Meglepett a dolog, ekkor hallottam először az egész színházról és megmagyaráztattam magamnak, hogy mi lenne a szerepköröm. Megtudtam és beleegyeztem. Színésznője lettem a szerelem színházának.

Kíváncsiságból tettem, aztán folytattam dühből, gunyból, kedvtelésből, aljasságból.

Egyik föllépésem története a következő:

Az operában voltam. Tolakodó kukkernézés szegődött rám az egész este. Egy éretlen fiatal gyerkőc küldöztette felém a távolból félre nem érhető epedő pillantásait.

Mikor távoztam az operából, utánam jött. Gyalog mentem és már félórája kísért, anélkül, hogy csak egy lépést is közeledni mert volna. Végre megálltam, hirtelen visszafordultam és odaálltam eléje.

Megrémült és valósággal reszketni kezdett ijedtében, annyira meglepte a dolog.

— Mit akar tőlem, uram? — kérdeztem gunyos, éles hangon.

Dadogni kezdett, reszketett, sápadt, elpirult, remegő hangon tördeit valami lázas beszédet, lehetett vallomás is, lehetett tagadás is, hogy nem akar semmit.

Jobban szemügyre vettem és majdnem hangosan föl kacagtam. Valóságos típusa volt ez a fiatal gyerek annak, akit úgy hívunk: „ifju költő“.

Sápadt, simára borotvált arc, hosszú, nyakába lógó hollófürtök, kimeredt szemek, araszos gallér, körülcsavart fekete selyemnyakkendő, ebből állott az „ifju költő“.

Bátorítón néztem az ifju titánra, aki végre is összeszedte egy kissé magát. Kisérni kezdett, lassanként megjött a szava és azután beszélni kezdett és beszélt annyit, amennyit csak igazán egy „ifju költő“ beszélhet, aki az első nőre akadt, aki meghallgatja őt.

Lázasan, rohanva, fuldokolva elmondta élete történetét. Azután rólam kezdett áradozni. Már hónapok óta kísér. Én vagyok az az asszony, aki után vágyott, akihez ihletett éjjeiken költeményeit zengi. Mindjárt el is zengett ott az uccán vagy fél tucatot. Szörnyű mulatságosak voltak.

És végül jött a nagy vallomás. A szerelmi epedés. Meg kell, hogy hallgassam őt, mert én vagyok az első nő, akihez szerelemért esdekel. Csak 18 éves és még nem ismeri a szerelmet, csak a bibliai Onán-hoz zengette eddig szerelmes nyögdécseléseit.

Ránéztem a fiúra és láttam a szemén, hogy nem hazudik. Egészen megletem lett egyszerre. Az a hevülés vett rajtam erőt, melyet érez a színésznő, mikor valami remek szerepre talált. A tervem azonnal készen volt. Ezt a csemegét meg fogja köszönni nekem a szerelem színházának direktora, műértő közö sége nem különben.

Mindent megígértem a zöld ifjunak és boldoggá tettem őt egy kapu alatt adott itkos csókkal. Egy kis kártyán átadtam neki egy címet és odarendeltem másnap este 10 órára.

Még egy hosszú, mindent ígérő kézsorítás és az „ifju költő“ a boldogságtól, a nem is álmodott nagy szerencsétől mámorosan távozott.

Másnap 10 óra felé jelentkezett az adott címen. Ez egy kis házban van, éppen háta mögött a szerelem színháza titkos épületének. Egy beavatott szolga fogadja az ifjut és fölvezeti hozzám, kacsaringós utakon keresztül, boudoirba, abba a bizonyos boudoirba.

Az „ifju költő“ belép és lábaimhoz omlik. Azután következik egy szerelmi jelenet, melyet leírni hosszas volna, fölösleges is. Az ifju szaval, rajong, őrjöng, esdekel, ahogyan egy zöld ifju szokott.

Eleinte huzódok, végre engedek valamit, azután többet, megint többet és végül mindent.

Az ifju reszketve szedi le rólam ruháimat és azt sem tudja, mit tegyen az én csodaszép, meztelen testemmel.

Én pedig csak fokozom a zavarát. Hiszen én tudom azt, amit ő nem is sejt, hogy az üvegdiszek mögött 50 kíváncsi néző szemléli visszafojtott nevetéssel az ő ügyefogyottságát, hallgatja pokoli kárörömmel az ő hülye költeményeit, hogy 50 izzó férfiszem pihen éhes vágygal az én fehér testemen.

Az ifju, öntudatlan színész pedig ügyetlenkedik tovább. Ahogy levetkőzik, ahogy belebonyolodik a saját nadrágjába, ahogy azt sem tudja, merre lépjen, mihez fogjon s mind ezt lángvörös arccal, a vágától ki-düledt szemekkel: ez a legpokolibb kutyakomédia, amit csak elképzelni lehet.

Aki ma eljött a szerelem színházába, az nem sajnálja a rongyos 300 frankját.

Az „ifju költő” végre is megemberelte magát és aligha volt valaha pompásabb látványban részlet a szerelem színháza ingyen látogatóinak.

A legnagyobb gyönyörűségek közé tartozhat látni egy fiatal kutyát uszni, amint uszni tanul. Ne többet erről.

Az „ifju költő” felöltözik, a közönségnek joga van végignézni még ezt is, azután megcsókolja a cipőm talpát és eltávozik, boldogan, a menyekben uszva, érzelegve, áradozva. És hazamegy és írja az ő hülye költeményeit a csodaszép asszonyról, aki leereszkedett hozzá. És közben nem is álmodhatja szegény számára, hogy a legaljasabb látványosság öntudatlan részese volt.

Természetes, hogy engem az „ifju költő” sohase lát. Ha keresni próbál, egyszerűen kidobják a szolgák. De az is természetes, hogy ő örökké szerelmes marad belém és élete végéig írja a tüzes szerelmi dalokat hozzám, énhozzám, aki a legnagyobb megalázást szenvedtem neki, ami férfiembert csak érhet.

De hisz ő nem tud erről és végre is boldogabb lett egy szerelmi éjszakával, melynek bűvös emléke élete végéig elkíséri őt.

A közönség pedig pompásan mulatott. És végre is, ez a földolog.

Az én produkcióm, melynek az igazgató ezt a címet adta: „Ártatlanság”, óriási sikert aratott. Ettől kezdve minden héten meg volt a maga napja, melyen bemutattam egy-egy ifju „ártatlanságot”, amint elbukik.

Az igazgató pedig fölemelte a fizetésem havi 5000 frankról 10000-re.

Mert a szerelem színháznak kevés színésze van, de ezeket legalább jól fizetik.

*

Most már tisztában lehet mindenki azzal, micsoda a párizsi szerelem színháza.

Van a színháznak néhány férfi és néhány nő tagja. Mindegyik, férfi és nő, valóságos remeke a maga nemének. Hatalmas, deli férfiak és csodaszép elegáns nők.

És az öntudatlan színészek mindig változnak. Mi nők fiatal gyerekeket és vén aggastyánokat hozunk magunkkal. Egyik este dühös Othellokat léptetünk föl, másik este áradozó Rómeókat.

A férfiak pedig tisztességes urilányokat csábítanak magukhoz és uriasszonyoknak adnak találkákat a boudoirban. A változatosság kedvéért néha paraszt lányok kerülnek sorra.

Azután jönnek a perverzítások, a hármás, négyes jelenetek és mindez 50 főnyi válogatott, láthatatlan közönség előtt, mely főelvezetét abban találja, hogy a szereplők közül egy, vagy kettő, vagy három, sohasem tudja azt, hogy ő most nézők előtt teszi azt, amit úgy tesz, mintha maguk kívül seki se lenne a szobában. Az igazi színész pedig úgy tesz, mintha szintén nem tudna a közönségről semmit.

És éppen a szerelem munkájának ez a titkos meglelése az, amiért a szerelem színházának látogatói közül soha egyetlen egy sem sajnálja a maga 300 frankját.

Ennek a színháznak, a szerelem színházának voltam én „művésznője” éveken át. Nem azért tettem macskakörmök közé a „művésznő” szót, mintha gunyolódó szándékom lett volna. Hazudnék, ha ma azt állitanám, hogy akkor undorodtam a művészetemtől és nem tekintettem igazi művészetnek azt.

Ahhoz, hogy első látásra eltaláljuk, egy férfi alapjelmét, kiismerjük azonnal arról az oldalról, amely pedig mint férfi legjobban jellemzi őt, hogy ezt a férfit a jellemének, a természetének megfelelően kezeljük a mi színpadunkon, a mi boudoirunkban, hogy kicsaljunk belőle minden beszédet, arcjátékot, mozdulatokat, mindent, ami a hasonló jellemű férfihez hozzátartozik az adott helyzetben: ehhez „művészet” kell, ma is ezt vallo.

És tesszük ezt előre betanult szöveg nélkül, improvizálva, folytonosan alkalmazkodva a másik beszédéhez, csupán a magunk találékonyságával, természetadta ösztönével, tudományával, tapasztalatával forgatva, irányítva a dolgok menetét, hogy a mi nagy igényű, műértő közönségünk tökéletes színjátékot kapjon! Mi ez, ha nem művészet?

És bizony játszottunk mi olyan igazi hangokon, melyeket megirigyelhetne tőlünk a világ akármelyik elsőrangú, hírneves drámai színésznője.

Hazudnék akkor is, ha azt mondanám, hogy nem szerettem a művészetemet. Szerettem és ambícióval játszottam. Volt idő később az életemben, amikor nem tudtam megérteni, hogyan fetrenghettem én minden szégyenérzet, minden undorodás nélkül ebben a rettenetes erkölcsi züllésben. Mert ez még az én fogalmaim szerint is az volt.

Ma már meg tudom érteni az akkori lelki állapotomat. Fásult voltam, nem törődtem semmivel. A hiúságomnak hízogott, kielégítette uralkodói hajlamaimat, hogy esténként Páris leggazdagabb emberei csodálják meg meztelen testem csodás szépségeit. És meghódolnak előtte. Minden előadás után halomszámra kaptam az ajánlatokat. És végül pokolbeli elégtételemmel szolgált, hogy a férfiakat, akik tönkretették az életemet, minden este a szégyenpadra hurcolhattam, kitehettem őket a maguk állatiasságában egy csomó gunyos, kíváncsi szemnek, hogy a porig alázhattam, halálra sebezhettem bennük azt, emire ők a legbüszkébbek, amit az életüknél is többre becsülnék: a férfiúi önértéket, a becsületüket.

Legázoltam a férfiakat, tönkretelhettem őket, kioltam keblükből a szívet és boldog voltam, megelégedett. Ezek az évek a bosszuállás édes éveit voltak.

Az ajánlatok közt, melyekkel el szokták árasztani, akadt egyszer egy olyan, amely álméltóságba ejtett.

(Folytatjuk.)

SZERGEJ

— Eredeti fordítás —

Szergej naphosszat állt a fényes uccák sarkán. Neki támaszkodott egy-egy szürke palota falának és mohó szemekkel nézte, falta a nyüzsgő és elegáns asszonynépet. Néha-néha megcsapta a buja parfümillat. Ilyenkor lehunyta szemét és keze ökölbe szorult.

Jaj...

Maga sem tudta mit, de valami nagyot, valami vadat, valami rémeset tudott volna ilyenkor tenni. Ütni... vagy harapni. Az... az... harapni...

Fölcsillogtak bus szemei és még falánkabul tapadtak rá a sok hófehér párnás női vállra és a lányok finom halványkékes erezetű nyakára. Olyan fehér volt a husuk és olyan gyöngé. Nevetek és sütkéreztek a tavaszi napon.

Szergej megremegett a dühtől és kiegyenesedett. Szembe nézett a nevetőkkel és szikráztak a szemei:

— Jaj, ha egyszer megkaparinthatlak benneteket... csak egyszer belekarmolnék, belémarkolnék gyöngé, hófehér husotokba, hogy előnténé a vér... a piros, forró vér...

Szemeit a düh ködös fátyollal borította be, dacosan, csökönyösen nézett a nők szemébe — de nem vette észre senki. Szergejben forrt az indulat. Nehéz nagy léptekkel indult neki a külvárosnak és keserűen mondogatta magában:

— Csak egyszer... csak egyszer kerüljetek a kezembe...

Már az este régen leszállt, Szergej még mindig ott kóborolt az uccákon, mint egy csatangoló, prédára éhes farkas. Megint a belváros felé vette lépteit és megállt a színház előtt. Vége volt az előadásnak, éppen özönlött ki a sok ember.

A nők megint vakítottak, fényesek voltak és nevetgéltek.

Nem nevettek soká... — mormogta Szergej a fogai között és nyomába szögödött az egyiknek, aki az egyik uccasarkon megvált a többiktől és egyedül indult befelé a szűk és sötét mellékuccákba. Lépései finoman, törékenyen kopogtak az aszfalton, selyemharisnyás lábai világítottak csak bele a sötétbe és nyomában remegve, lüktető aggyal gyorsította meg lépteit a férfi. Már egészen mellé ért. A nő összeresztette és ijedten állt meg. A férfi is megállt. Fátyolos tekintete mohó, vad vágyban tapadt arra a hófehér, halványkéreztű nyakra, amely kilátszott a bundából és csábítóan, őrzően vakított bele a sötétbe.

— Mit akar — dadogta remegve a nő.

Szergej közelebb ment egy lépéssel és előre nyujtotta kezét.

A nő félve huzódott vissza és ijedten vett elő a zsebéből egy csomó aranyat. Kezébe nyomta.

— Itt van... több nincs nálam és lassan, félénken, hátra-hátra nézve tovább indult.

Szergej riadtan bámult a markába és nem birt mozdulni. Az arany rubelek csillogtak, fénylettek, vakítottak — még jobban, még szédtőbben, még ingerlőbben, mint a nő hófehér, puha, kéreztű nyaka...

Pék Dezső.

NÁSZÉJSZAKA

— H. G. W. novellája után. —

I.

Velez a fiatal festő egy éjszaka, amint hazafelé botorkált, a Compania terén egy sötét, fekete sátoros tömeget pillantott meg. Furcsa volt előtte, mert hiszen reggel még nem látta ezt a helyen.

A sátorok közepén nagy tér volt és a téren fekete embergombolyag ült egy körbe. Amint a festő odaért, emberek ragadták meg és a kör közepére hurcolták. A kör közepén egy fához kötözve egy nő volt. Az emberek, akik félkörben ültek, hülyén vigyorogtak rá.

Oly különös volt ez, mint valami rémkép, vagy álom.

Velezt a nő mellé hurcolták s egy hatalmas fickó felkiáltott:

— Hahó! Összeházasítjuk őket.

Pár alak azonnal megragadta őket és egy sátorba hurcolták, bekötözték szájukat. Velez látta, amint lefogják a sikoltozó nőt, látta, mint tépik le szép testéről a ruhákat. A kis csipőket messze lökték, levonták a kecses lábáról a harisnyát, ingét széthasították, egy legény meg kioldotta a nő szeméremövét.

Lefektették egy sarokba és oda vitték a férfit.

Szép lábait széjjel vonták és karjait lefogták.

Es Velez kérészerűen volt szeretni ezt a gyönyörű nőt, szüzetesen remegett, vonaglott a kéjben.

Messze volt ez a várostól, a hold ijesztően sütött erre a furcsa és különös nászéjszakára.

II.

Órák mulva a festő felébredt álmából. A sátorban csak ketten voltak, ő és az asszony, ki bágyadtan a kéjektől, alétan feküdt. Csillogó ágyékkal és meztelen testtel.

Ovatosan szétnézett, künt aludtak a titkos alakok.

Lassan szétlopódzott. Aztán futva a város felé indult.

III.

Velez aztán sokat töprengett ezen a különös nászéjen.

Harmadnap ezt olvasta az újságban:

A. Str. C... z fogházból tegnap virradó éjjel husz örült kiszabadult. Előbb egy mutatóványos sátrait szedték el, majd két védtelen embert fogtak el. Komolyabb baj nem történt, mert másnap a rendőrség összefogdosta őket.

Teltek az évek, de Velez még tíz év mulva is visszaemlékezett erre a különös nászéjszakára.

És talán nem tagadhatta: az az éj mégis szép volt.

Franciaból: L. L.

HALOTT AZ ARANYHIDON

Lapunk részére írta: **Komáromy Jenő.**

I.

Pierrette volt az egyik s a másik Pierrott. Pierrette szenvedélyes, érzéki, Pierrott hangtalan, fehér és szüzi. Pierrette vérvörös csókokat váltott, Pierrott ajkát egy csók sem érte.

II.

Azon az estén az Aranyhid mellett álltak és a kéklő vízbe bámultak. A vizen túl egy kis házban lakott Pierrott, Pierrette az innső parton lakott egy gyönyörű villában, mely oly pazar és színes volt, miként az ő szenvedélye.

Akkor egy fehér nőalak jelent meg az úton. Csupasz válla remegett a holdfényben s fázósan vonta össze mellén a fehér fátylat.

Futott.

Pierrette és Pierrott feléje siettek.

A nő sirva beszélt:

— Jaj! Martalócok üldöznek. Rejtsetek el, végem lesz.

A könnyű szellő bebújt melle alá s karjai alatt fellebbentek a bársonyos pihék. A hiányos öltöny alól hófehér, makulátlan teste sováran lángolt ki. Dus combjait kis, bolyhos övecske fedte, lábszárai rózsásak voltak.

Kinek a házába akarsz jönni, oh szép asszony? — kérdezte Pierrette és mélyen az asszony szemébe nézett, a két házra mutatva.

Az asszony zavartan nézett a szélesmellű Pierrettere, aztán lágyan szólt:

— A tiedbe. Csak siess, mert félek az üldözőimtől.

— Ah! — kiállt fel Pierrette és széles bronznyaka kimeredt. Csak jöjjenek.

Pierrott, miután betevődött az ajtó, megállt. Multak az órák. Egyszer csak a szobából sóhajokat hallott. Odament az ablakhoz.

A széles, diszes ágyban feküdt Pierrette és a szép nő. Testéből sugárzott a kéj, míg Pierrette simogatólág fosztotta meg fátylaitól. Aztán sóhaj, vad ölelés, kéjes remegések.

III.

Pierrott lassan indult az aranyhid felé.

Mélységesen tünt fel előtte az ő

csóktalansága. Cikázott és jálszott előtte a nő leplezetlen teste, amint ott feküdt mámorba dülve. A két szép kemény comb, mint feslett szét a két gömbölyű térd és hogy reszketett meg az egész feszülő test.

A hold fénnel szórta be hajlékony, finom alakját, amint lassan ment át az Aranyhidon. Karcu teste ősz-álomként lebegett az éjszakai nagy csendességbe.

Nagyon fájt és fájdalmas volt az ő tisztasága...

IV.

Reggel napfény cikázott az Aranyhidon.

Pierrette és a nő mentek át rajta. A fény bebújt a nő pompás karjai alá s finom, vörösszínű vonagló láb ült ki a szemébe. A ruha lecsuszott vállairól s kibukva keményre szökött vörös bimbója melle.

A hid végén a nő felsikoltott. Egy fehérarcu valaki feküdt a hid lábánál.

Pierrette lehajolt:

Pierrott volt. Némán feküdt és szépen.

És most már mindörökre csóktalan.

* * *

A szellő az asszony haja körül játszott...

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky
gramofon-
szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

N Á D A

— Eredeti kézirat. —

Szép, tizenhétéves lányt mutatott a tükör és Elza visszanevetett a tükörbe. Ledobta magáról a ruháit s egy szál ingben maradt, mely alól sejtően sovárogtak elő formás tagjai. Bőre halvány volt, rózsaszínű és reszketett. Felül két duzzadó mellbimbója átfurta az inget.

Tapadó, kéjes, kis teste volt.

Náda fényes szemmel nézte s szemében könnyű, kéjes láz ült ki. Ő már ismerte a lázakat, asszony volt.

Elza odament hozzá: Náda! velkezz le te is, csak úgy. Szeretném látni milyen egy asszony teste. Jaj milyen szép lehetsz.

Az asszony szemében még jobban kigyult a kéjláz. Akarod? — kérdezte s már is levetette a ruháját. A kéj üzte. A vállán megoldotta a finom színes szallagcsokrot s lehullatta feszes tagjairól az inget. Majd megoldotta a batiszt nadrágját s lecsuszította kerek, remegő combjain.

Csupasz, fedetlen teste tökéletes volt.

A lány elragadtatással nézte az asszonyt. Meleg ujjacskái végigsimítottak az asszony tagjain s megfogták a két kemény mellet. Szorította, becézte a két rózsás bimbót.

Az asszony kéjesen felszisszent. Odafofeszítette testét a lányhoz és az ingen keresztül átkarolta, szép teste a kéj lázában vadul lüktetett.

A lányt is hirtelen furcsa láz öntötte el. Kéjesen hanyatlott hátra a pamlagon s testerugalmasan dobta fel az asszony sima, mezetlen, bársonyos testét.

Náda hevesen feltolta a szüz testről az inget. Párzóan, hevesen, lihegő sóhajjal lélegzett. Mámorosan csókolni kezdte a lány hófehér testét.

Lányi László

3 nap alatt eltünttet: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

A CSAVARGÓ

Eredeti fordítás Pék Dezsőtől

A kapitány vacsora után ási-
tozni kezdett, végre nyíltan ki-
mondta:

— Mit szólnának hozzá, ha most
már lefeküdnénk?

— Nagyon helyes indítvány, hi-
szen már későre jár az idő — fe-
lelt szolgáltrakészen a fiatal had-
nagy, aki eddig a föltűnően szép
kapitánynéval volt hosszabb beszél-
getésbe merülve. Magában azon-
ban bosszusan állapította meg,
hogy ugyancsak fesztelenül adják
tudtára, hogy már mehet. Az volt
a benyomása, a kapitány tudja,
hogy bosszankodik és mintha a
legnagyobb gyönyörűséggel üzné
el házatól. De azért szándékosan
előbb bucsuzott el tőle, mint Gre-
tetől és remegve gondolt arra, hogy
most mindjárt, ebben a pillanat-
ban érezni fogja a fiatal nő kezé-
nek forró szorítását.

És mikor egy rövid pillanatra
kezében tartotta a szép asszony
csodálatosan puha, hófehér kezét,
vad vágy remegett át rajta, nem
is hallotta, hogy az beszél hozzá:

— Azután ne feledkezzen meg
rólunk, mi mindig szívesen látjuk.
Csak jegyezze meg: magával nem
csinálunk semmi teketóriát... —
azután úgy kellett kihuznia kezét
a férfiből, mert az még mindig
szorosan, görcsösen, remegve fogta
az övében.

Most azonban észrevette magát,
gyorsan köszönt és pár pillanat
mulva már künn volt az uccán.

Az éjszaka sűrűnek és feketé-
nek látszott. Tapogatódzva ment
végig a kerítés mellett, erősen meg-
fogódzott benne és várta, hogy a
szeme megszokja a sötétséget.
Ebben a pillanatban a háta mögött,
a kapitányék szalonjában kialudt
a világosság.

— Most átmennek a hálószo-
bába, gondolta a hadnagy s csak-
ugyan, mindjárt föl is villant a
fény az előtte lévő két ablakon.
Az ablakokat sűrű, fahéjszínű fűg-
göny takarta, mögöttük egyenletes
világosság ült. A függöny egyik
részén azonban félre volt hajtva
és hosszú, keskeny rés maradt a
helyén. A hadnagy észrevette azt,
izgatottan támasztotta fejét az ablak-
táblához és igyekezett halkan lé-

lekzetet venni — mintha másképp
meghallanák a szobában.

Látta Grete-t, az arcát és mez-
telen vállait, melyeken két halvány-
lila pánt simult végig. Kombinében
volt és a tükör előtt ült. Kifésülte
aranszőke haját éjszakára. A férje
a házastársak megszokott feszte-
lenségével vetkőzött az ágynál,
közben beszélgettek — róla. Hal-
lotta a kiszűrődő szavakat.

A kapitány mérgesen és álmo-
san az erőlködéstől, mellyel cipőit
lehuzta, szólt:

— Tudod Grete, ez a te Schu-
mann hadnagyod megint szörnyen
unalmas volt. Csodálom, hogy
olyan jóban vagy vele.

Grete nem is fordulva hátra, csak
ugy a tükörből, elégedetlenül felelt
vissza:

— Nem is az én ismerősöm tu-
lajdonképpen, hanem a tied...!

Azután fölállt, kinyújtózkodott.
Csodálatosak voltak gömbölyű kar-
jai, erős melle előrefeszítette a
szűk kombinét és amint hátraha-
jolt, fölhozódott a könnyű ruha-
darab, messzire kivilágítottak hó-
fehér combjai és a selyem alatt
látható lett izgatón, halványan
emelkedő kis hasa.

— Grete!... — sugta a had-
nagy lázasan.

A nő levetette már a kombinét,
egy mindent eláruló kis ingnadrág-
ban állt a szoba közepén, amikor
hirtelen nyugtalan arkifejezéssel
az ablak felé fordult.

A hadnagynak úgy rémlett, mintha
egyenesen a szeme közé látta. A
szíve összerándult és elhült ijed-
tében. Gyorsan egy kiszögélő fal
mögé huzódott és elszégyelte ma-
gat. Erős, dörmögő férfihangot,
hallott belülről.

— Na mi az...?

— Mintha valaki itt állt volna
az ablak előtt — hangzott a jól
ismert női hang közvetlen közel-
ről és a fényes kis hasadékra va-
laki ráhuzta a függöny szélét.

— Biztosan valamilyen csavargó
volt — hallotta még belülről a
dörmögő hangot, azután az ár-
nyékban halkan tovább osont a
hadnagy.

Az ucca sarkán hirtelen erős
kezek ragadták meg és valaki ke-
ményen rárivallt:

— Hahó, ki vagy...?

A hadnagy összeresztett és meg-
döbbenve nézett bele a sötétbe.
Az őrjárat volt. A káplár is kime-
resztette szemeit, visszakapta a
kezét és bocsánatkérőleg hebegett:

— Azt hittük valamilyen csa-
vargó... olyan sötét van... és
olyan halkan tetszett járni...

A hadnagy mélyen elpirult a
sötétben és gyorsan továbbmenve,
zavarosan mosolygott pár szót:

— Nem tesz semmit... a kö-
telesség...

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly
szép arcbőröd?

— A Madonna krém-től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna
gyógyszertárban, szemben a Mühle
virágüzlettel.

Eberling & Comp

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

Lakatos és vízvezeték szerelők

Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat. Szolid árak. 39

Jean vallomásai

— A lesbikus szerelem könyve —

Irla: **Buttyán Vilus**

Szerzőnek érdekfeszítő, most meg-
jelent könyve, mely egyszerű sza-
vakkal, őszintén tárja fel a sokat
vitatott lesbosi szerelem anyagát,
érdekes cselekményekkel, fordula-
tos jelenetekkel. — Mappában,
művészi kiállításban ára 300 lei,
15 pengő, 90 c. korona, 150 dinár
és a szükséges portó. — A könyv-
ből 100 példány készült, könyv-
gyűjtők és műbarátok számára.

A divatférflak sokat adnak a divatos ruhákra!

SZITKAY

Timișoara, Belváros,
Jenőherceg-ucca 18. sz.

alkalmat nyújt mindenkinek, hogy ruhái kifogástalan szabásban és minőségben
készüljenek. — Eredeti angol szövetek nagy választékban, olcsó, raktári árakon.

A MULT VÁROSA

(Minden jog a szerzőé)

— „Süvölt a szél.“

I.

December volt azon a reggeien, még nem esett le a hó s a kopott fák között hideg, józan szél süvöltött. Az avar fonnyadtan enyészett, jelezte a közeledő telet.

Valami meleg, szép valamire vágytam és furcsa ötlettel végigheveredtem egy fa mellett. Hajamat tépte a fagyos decemberi szél és mellembe fújt. Az erdő elátkozott zordságban nyult a messze hegyek kékes csucsa felé, szinte állott itt az élet.

II.

Hirtelen felriadtam az álmomból. Kis, kecses lány állott mellettem. Pajkos szeme alatt halvány mélyedésekkel, élveteg piros ajka mint egy folyondár vonaglott.

— Éj van! — szólt és nézte a zavarom — Keljen fel. Éj van és ilyenkor kezdődik a mi életünk. Oda-viszem.

Könnyű szövet volt rajta, zsenge mellbimbói kifutták mellén a szövetet. Oly frivol és kacér kéjű volt, mint egy rokkoló hölgyecske. Bekötötte, aztán egy sállal a szememet.

Mentünk.

Meleg, kis kezével a kezemet fogta és óvatosan vitt. Arra gondoltam, hogy nem-e valami halál elé megyek, de kezének légysága megnyugtató.

Nem tudom, hol, mennyit és merre mentünk, de egyszer csak megállított. Kapu reccsent, néhány lépés...

És én a Mult Városában voltam.

III.

Nagy zöld vaskapu volt a hátam megett, az éjszakában előttem meg egy kis miniatűr város, homályos sávokban. Lámpa égett minden sarokon.

A kis nő szaporán beszélt:

— Itt csak asszonyok laknak, a mult század női, kik még Bocacciót olvassák és régi szenvedélyekben tobzódhatnak egymás közt.

Hola a legszebb nő közöttünk, tegnap hirtelen lázba esett egy férfi után. Én megígértem neki. És most véletlenül itt van maga. Ügyeljen,

hogy ne lássák itt, ahol csak nők és nők vannak.

Tehát a Mult Városában voltam, egymást csókoló asszonyok között, egyedül.

Furcsa.

Jöjjön először ide, fel kell, hogy öltöztessék, hogy Hola azt gondolja, hogy maga egy, az ő korabeli férfi.

Magas, tarka, erkélyes házba térünk, az övé volt, a társnőmé.

Nemsokára kalpagos, tollas kalap volt fejemen (Hamlet?!) és szűk nadrág feszült rajtam. Talán Boccaccio járt így valaha.

Aztán a társnőm is...

Csöppet sem szégyenkezett, kibujt ingéből és bokáihoz hullatta bugyiját. És mégis ekkor elpirult.

Átkarolt és meztelen combjai felé vont.

Lehulltunk.

IV.

Nagy sokára eltoit magától és szerelmesen mondta:

— Menjünk. Hola vár.

V.

Az előszobában álltunk meg és egy kis ablakon benéztünk az asszony szobájába.

Tompított fénnel, halványvörös pongyolában feküdt egy izzószemű nő. Derekan öv és formái kiduzzadtak.

Egy másik pamlagon két nő játszott édes játékot egymással. Ingben voltak és átkarolva tartották egymást. Egy-egy szélesebb mozdulatnál kilátszott gömbölyű térdük s kerek, fehér hátsó formáik.

Lassan benyomtam az ajtót. A halvány fény tompán ragyogta be alakomat. Olyan lehettem, mint egy visszajáró emlék.

Az asszony démoni szemeiben tűz és öröm lobbant fel.

— A férfi... Itt...

Remek teste kéjesen, mint egy macska ugrásra feszült. Mélyen beláttam, egészen fehér melléig. Meleg kezei görcsösen mélyedtek a puha párnákba.

Vadul ajkamba harapott és kéjes kinnal lehulltunk egymásra. A láng kék színben pislákol.

Az öv derekan széthasadt és ő

kicsuszott karjamból. Rugalmas derekát dühvel fogtam át... Most nem...

Pompás combjai fedetlen heverték, meleg volt és kerek.

Leszakítottam mindent róla. Szeme csillogott. Izgatni akarta önmagát az enyelgéssel. Ne! Ah ne...

Kéjesen görbült el ajka, kékeres, apró, kemény melleit ajkamhoz érintette.

— Csókold! — suttopta.

Lihegve estem aztán meztelen combjaira. Viaskodtunk és...

Térde, gömbölyű combja szétengedett.

Forró, tépő csókokkal csókolta mellemet, vad extázisba halkult el sóhaja.

Hola..

VI.

Hideg szél csapott ajkam felé. Felnéztem.

Az erdőn feküdtem újra. Csak reggel volt és lassan jött fel a nap.

A fűvön ott csillogott az első hó, hideg valóságot, szürke életet mutatva.

A kopár ágak között meg maróan és metszően sivított a decemberi szél fagyos lehelete.

L. L.

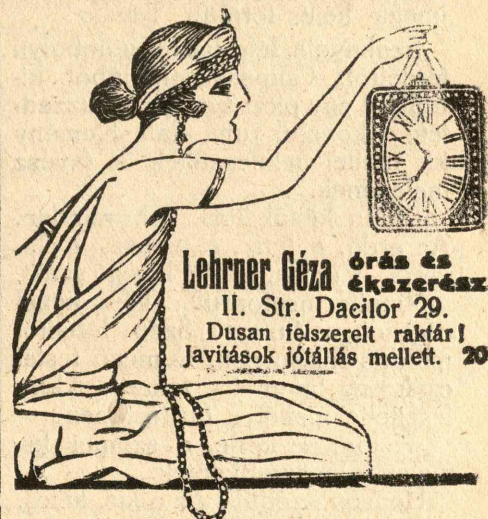
„COVAY“ Timișoara, Il., Háromkir.-u. 7

mérték után készít férfitheherneműt garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal.

38

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Lehrner Géza órák és ékszerész
II. Str. Dacilor 29.
Dusan felszerelt raktár!
Javítások jótállás mellett. 20

FOGADÁS

— Eredeti kézirat —

I.

— Nem, többet soha sem érintek asszonyt. — mormolta Hansen maga elé. — Nem. Nem csokolom a puha, nedves ajkak bársony melegét, forró mellek hamvát. Fogadom, hogy nem.

Akkoriban tavasz volt és ahogy Hansen végigment a pázsitos erdei uton, furcsán hangzott ez a fogadás. Tavasz és Asszony... El lehet-e képzelni az egyiket a másik nélkül?

Zsongott az erdő. Szeretkezett a tavasz. Mintha lenge, csábos nő futott volna át a puha pázsiton.

II.

— Ah!... — állt meg Hansen. Az erdő kis pázsitos emelkedésén egy pokrócon Ninette ült, a szép, szeszélyes lány és festett. Ő is meglepetten nézett a fiura, de aztán pajkosan lekényszerítette maga mellé:

— Nézze! Festek. Festem az életet és a tavaszt...

Hansen a kifeszített vászonra nézett. Meztelen nőalak állt a tavaszi zöld mező közepén. Formás alakja szinte elveszett a buja, sokillatú tavaszi virág között. Tavasz és asszony volt mesterien egybeolvasztva. Izzottak, éltek a színek...

— Nos?

— Szép, — mondta Hansen.

Ninette közelebb húzódott a fiuhoz. Hátrahanyatlott a pokróc sima szövésen s extázisban tárta ki karjait. Szemét behunyta. Tavasz, lihegte kéjes forróan. Tavasz.

Szoknyája felcsuszott gömbölyű térdeiről. Csupasz combjából kicillant egy picit. Formái kiduzzadtak a könnyű ruha alatt. Kemény kis mellei nekifeszültek a tavasz melegének.

Olyan kéjtől ittas volt minden. Az erdő, a lány, a tavasz, a levegő... Furcsa, bódító levegő szállt.

Ninette megfordult. Egész közel csuszott a fiuhoz. Szép lábairól minden felcsuszott. Remegő testét csak egy finom ing takarta. Oda-feszítette mellét a fiu testéhez:

— Jöjj, — kérte s szemei fátyolosan megrebbentek.

Hansen szédült. Ez a kis, kéjes, szeszélyes, bizarr lány. Égette tes-

tét a lány teste. A feje szinte megizzott a mámortól.

Magához szorította a lányt. Ninette szenvedélyesen karolta át. Kis kezeivel feltolta rózsás alsótestéről az ingecskét. Kéjesen érezte magán Hansen kemény, erős férficombjait. Remegett s egész testén ficáncolt a kéj...

Hansen felriadt. A fogadás. Éppen most fogadta meg, hogy többet nem fog.

A poéta tavaszi asszonya

— Lapunk részére írta: **Herczeg Zoltán** —

I.

A Tavasz belángolt a földhát felett. Sok éhes poéta esett neki és születtek a tavaszi rimek, kerservek.

Andor beleremegett a tavaszi indulatba. Izmos sport-teste szinte nekifeszült az északi meleg levegőnek. Még az uccalányok szemébe is benézett, visszhangot keresett a tavaszra, de a lányok szemé hideg, szenttelen volt...

— Ölelni! — kiáltotta egy indulat.

— Egy szép, illatos asszonyt, tavaszi asszonyt...

— Ölelni!

II.

Gitta asszony kilépett a fürdőből. Finom kendővel letakarta testét, bugyit húzott, selyminget és végigfeküdt a puha szőnyegen.

Kéjes, rózsástestű, csillogó szemű asszonyka volt. Egy könyvet vett a kezébe. Olvasni kezdett.

Vére izzóan pezsgett. Kéjes illúziók keringtek előtte, a könyv sorai szinte megelevenedtek... Piros ajka lázas idegességgel vonaglott, vörösbimbóju mellei remegtek és ő saját vágyától illatos, kemény, forró mellébe csókolt. A csók felizgatta, hátrahanyatlott buján és behunyta a szemét.

Kéjes érzésben vonaglott meg az asszony teste.

— Nem!

Ki akarta szabadítani magát a lány két meleg karjainak öleléséből. Nem tudta.

A lány két csupasz combjai vadul fonták át derekát s lihegve, buja erőszakkal, harapva csókolta a száját.

III.

Az erdő alkonyba borult.

LÁNYI LÁSZLÓ.

III.

Andor belépett.

Kéjes pózban nyult el a nő, felnyitotta szemét és buján rácsillogtatta a fiura:

— Andor!

Hangja párás volt. Nyakán kidagadt az akarás vágya

— Andor!

A tavasz nimfái hívhattak csak ilyen kéjes lehelletű hanggal. A fiu megszedült tőle és lebukott a nő mellé.

Az kéjesen élvezte a fiu érintését és élvezte, duzzadt ajkát mohón forrasztotta ajkára. Párnás karjaival magához húzta és lehellete égetően érte a fiu arcát.

Tavasz van!

Sikongott a föld, szálltak az illatok, nehezen gomolygott a tavaszi felhő...

Andor oldalt fordult a nő felé. Testét égette az asszony teste, mely áttüzesedett. Gyengén feltolta a selyminget... kikapcsolta a bugyit, miközben keze kéjesen siklott végig a nő vonagló, meleg ülepén... A meztelen combok vadul hivazkodtak, a két rózsás térd széttárult... azután vadul olvadt össze az asszony teste a fiu kéjesen remegő testével.

...Ugy csókolt a szép Gitta, mint egy csodás, perzselő, illatos tavaszi asszony...

Legszebb divatcipők

Bőripari Munkások cípdőzletében,

34

Munkás-Orthon

(Parkszanatórium mellett) Timişoara, készülnek. Pontos munka!

Az elégtétel

— Eredeti kézirat —

Irta: **Győry Endre**

1.

Az igazi, nagy barátságok már rendszerint az iskola padjai között kezdődnek. Így volt ez Lázár Zoltán és Faragó Gyula között is, akiknek életkörülményei ha nem is feleltek meg egymáséinak, mégis a legnagyobb és legbensőbb barátságban éltek.

Zoltán, alig hogy leérettségiztek, hatalmas birtokot és tekintélyes summát örökölt, úgy, hogy rövidesen a főváros leggazdagabb embereinek egyike lett. Mindene volt: autója, fogata, lovai, csak felesége nem.

— Minek az, — szokta mondani — akit akarok, úgyis megszerzem magamnak, mert a szerelemben nem hiszek. Csak vágyak vannak és megkívánás.

Ilyenformán, mint legényember, ideje javarészt a klubban töltötte, hol a kártya, hol meg a biliárdasztal mellett — amikor itthon volt. Mert nyaranta fölkerelkedett és bejárta a fél világot. Különösen Kairó, Velence meg India voltak kedvenc helyei, mindenütt elegáns, pazar berendezésű, saját kis villa várta.

Faragó Gyula ellenben egyáltalán nem dicsekedhetett semmivel, éppen csak, hogy élt. Könyvelő volt az egyik bankban és egyebe sem volt, mint a felesége. Azt is meg kell adnunk azonban, hogy az gyönyörű volt. Hódítóan, szép, tökéletes asszony, pedig még nem is öltözködött úgy, mint a többiek. Azon egyszerű oknál fogva, hogy nem tellett. Ajándékokat pedig nem akart elfogadni, illetve sohasem adott alkalmat arra, hogy megajándékozhassák. Szerette az urát és hű maradt hozzá.

A két jóbarát azonban a változott körülmények között sem feledkezett meg arról a véd- és dacsövetségről, amit ezelőtt tizenkét évvel, egy padban ülve kötöttek életre-halálra s mely egyelőre abban nyilvánult meg, hogy Zoltán halált megvető bátorsággal sugta felelő bajtársának a latin szavakat, Gyula ellenben a matematikai dolgozat piszkozatát készítette dupla példányban és akkor sem haragudott, ha pajtása jelest

kapott, ő meg csak kétharmadot — ugyanarra a dolgozatra.

Azonban most, tizenkét esztendő után valami váratlanul megzavarta a jóbarátságot.

A klubban történt. Gyula felhasználva az alkalmat, hogy felesége pár napra hazautazott az anyjához, csendesen poharazgatott barátjával.

Ilyen alkalommal pedig rendszerint kinyilik az ember szíve, meg a szája. A Gyuláé is kinyílt. Elpanaszolta, mennyi gondot okoz neki, hogy feleségét nem öltöztetheti úgy, ahogy szeretné és ahogy azt szépsége megérdemelné. Es ekkor történt valami.

Zoltán odahajolt pajtásához és ráült a vállára.

— Engedd meg öregem... de a te kedves feleséged... ostoba egy asszony...

Gyula, aki imádta feleségét, egyszeribe kijózanodott. Elkomorult az arca, nagyot nyelt, látszott rajta, visszafojtja indulatát és halkan, komolyan, válaszolt:

— Nézd Zoltán, az ilyesmit még tréfának sem engedem meg... és ha más mondja, nem álltam volna jól magamért... tőled csak annyit kérek, magyarázd meg a szavaidat...

Zoltán is elkomolyodott, azután kérlelőleg, engesztelőleg ragadta meg barátja kezét:

— Ne haragudj pajtás... és ne kérj magyarázatot... tudod... bocsánatot kérek tőled és ígérem, hogy... egy hónapon belül... becsületszavamra... elégtételt kapsz... na ugye nem haragszol?...

2.

Ila könnyedén hátradőlt a kerti széken. Egy fa alatt ült, a kertben, ahol virágzó fák illata lebegett a langyos levegőben és napsugár játszadozott a levelek alatt meghúzódó árnyékokkal.

Hátradőlt a széken. Pongyolája simulva követte minden mozdulatát. A napfény rátűzött a könnyű selyemre, megvilágított, kiélezett minden domborulatot és minden mélyedést. Csak feje maradt árnyékban és meztelen, gömbölyű vállai. Féloldalra dült és úgy hall-

gatta Zoltánt, aki mellette ült egy széken és életre-halálra udvarolt a szépasszonynak.

Bágyadtan, kezében egy szál virággal játszva, mosolyogva hallgatta, néha-néha ráemelte szép, nagy, sötét szemeit az elegáns férfi karakterisztikus arcára, elnézve neki a sikamlós megjegyzéseket és célzásokat, amelyekkel az őt mindinkább ostromolta.

Ártatlan, szelid tekintete és nyugalma izgató kontrasztban volt a szemeiben lobogó vad tüsszel és pompás testéből előáradó buja forrósággal. Ez egészen fölborzolta a férfi idegeit, aki különben sem volt hozzászokva a hosszú ostromhoz.

Amint beszélt, tekintete körülsimogatta az asszonyt, nézése igyekezett áthatolni a mindent csak sejtető ruhadarabokon, amelyek elől, a kebelnél és lenn, a térdek fölött el is árultak valami keveset a nagyszerű folytatásból és csodálkozott, hogy eddig szinte nem is vette észre ezt a tökéletes asszonyt.

Persze, eddig úgy nézett rá csak, mint a barátja feleségére és nem látta benne a nőt. Pedig nő ez, és milyen nő, fejedelmi nőtény...

Milyen párnás és mégis milyen finom ujjai vannak. Hőfehérek, gyöngék, szinte hamvasak, rózsaszínűek, mint a bőre, a karján, a vállain, a mellén...

Ösztönszerűleg feléjük nyult és megsimogatta a finom, bársonyos kis kezeket. Szent borzongást, jeges forróságot érzett, mikor megérintette őket.

Ila ráült a kezére és elhuzta az övét, Zoltán elvörösödött és akadozva szólalt meg:

— Csak azt akartam kérdezni, milyen krémet használ, hogy ilyen csodásan üde a bőre...

Az asszony felelni akart, de a kerti uton feltűnt Gyula, aki most jött haza a hivatalból. Megcsókolta gyöngéden a feleségét és jókedvűen üdvözölte barátját:

— Csak azután ne hogy honoráriumot kérj tőlem ezekért a hosszú délelőttökért, azon a cimen, hogy szórakoztatod a feleségemet...

Zoltán sietett tiltakozni:

— Oh, ha lesz is arról szó, akkor sem tőled fogom azt kérni...

Mindnyájan nevettek, azután Zoltán bucsuzott és ment. Gyula hosszasán utánanézett és mosolygott:

— Vajjon mit tervez ez a Zoltán, hogy pár hete állandóan itt lebzsel

nálunk — gondolkozott magában, mert tudta, hogy ez a sok látogatás és állandó udvarlás összefügg az-
zal a bizonyos „elégté ellet”, me-
lyet a multkor ígért meg azon a
bizonyos estén és amelynek a ha-
tárideje már erősen közelgett.

3.

Gyula ma a vendéglőben vacso-
rázott. Anyósa megint betegeske-
dett, felesége tegnap ismét haza
utazott pár napra.

Vacsora után megivott egy fél
liter vörös bort, azután elhatározta,
fölnéz a klubba. Bizony, néha-
néha jól esik, a szalmaözvegység.

Persze Zoltánt ott találta. Éppen
végighasalt az egyik biliárdasztal-
on és egy harmincnégyes szériát
fejezte be. Derült arccal fordult
feléje és erősen megrázta a kezét.

— Mi az, mi az, látszik, hogy
szalmaözvegység vagy...

Gyula mosolygott.

— Na várj csak öregem — foly-
tatta barátja — rögtön vége a par-
tinak, azután elbeszélgetünk egy
kicsit.

Nemsokára ott is ültek szokott
helyükön, a sarokasztalnál és egy
pár régi cimborá kíséretében meg-
kóstolgatták az ugynevezett „likör-
bort”, amiről éppen ma érkezett a
vendéglősnek „mintául” egy jókora
szállitmány.

Az ital izlett, a hangulat emel-
kedett, de sajnos, éjfél után a cim-
borák egymásután keltek fel és
fájó szívvél bár, de bucsuztak:

— Vár a feleségem...

Gyula nevetve fogott kezett ve-
lük:

— Csak menjetek, így jár az,
aki házas...

Ahogy azután ketten maradtak,
egyszerre szűkebb körre szorult
beszélgetésük és csakhamar meg-
jegyezte:

— Már egy hete, hogy nem lát-
tunk, Zoltán... Nőügy, mi...? Valld
be, te kujon, te...

Zoltán fölhajtotta poharát és
válaszolt:

— Bevallom na, te kíváncsi
fráter...

— Szóval nőügy?

— Az...

— Siker?

— Bah...! Képzeld: leégtem...

— Micsoda? Lány?

— Asszony...

— Idevaló?

— Igen...

— Hihetetlen...

— Pedig úgy van, pajtás...

— Te, ha nem vagyok indisz-
krét... Mágoriné...? Vagy a Stei-
nerné...?

— Nem... majd később meg-
mondom... Te, képzeld: két idényre
teljes toalettet ígertem neki, ezen-
felül egy nagyon tekintélyes sum-
mát, mennyit nem is árulom el,
mert azt fogod mondani, csapni-
való bolod vagyok és végül még
velencei palotámat is ráíratam
volna, persze mindezt kidolgozott
tervvel, mint örökség, hogy férje
sohasem sejtett volna meg semmit...

— És nem fogadta el?

— Nem...

Koccintottak, ittak. Gyula a fejét
csóválta.

SZOMSZÉDSÁG

— Eredeti kézirat —

I.

Paul Renard elkeseredve érke-
zett a vidéki kastélyába. Semmi
sem volt azon az elhagyott vidé-
ken, csak egy kastély a szomszéd-
ban, végtelen zöld erdőségek, me-
zők, melyek azonban egy világ-
fit nem elégítenek ki.

Paul eltelve a vig fővárosi élettel,
nagy elkeseredéssel gondolt arra
a pár hétre, amit itt kell töltenie.
Éjszakák, pezsgős mámorok jutot-
tak eszébe, hogy elégedetlenségét
még jobban fokozzák.

Ily hangulatban egy hétig ki sem
mozdult hazulról.

Egy hét múlva, egy nyáréjen,
groteszk ötlete támadt. Könnyű
sportnadrágot vett fel s az erdőbe
ment.

Csodálatos enyhe levegő volt
az árnyas fák között, izmos mell-
kasa meztelenül szívtá a levegőt.
Erős férfiteste kigyózva vonaglott
a hatalmas fák alatt. Nyujtózkodott
és szép, forró nők, kokottok tüntek
fel előtte.

A mimfákra gondolt éppen, mikor
a sötét fák alól valami fehérség
közeledett feléje.

Renard arrafelé ment.

Csodaszép, meztelen nőalak volt
az, minden bájával nemének, mint
valami széptestű, férfiéhes nimfa.

Nézte a férfi meztelen tagjait,
annak hevesen fejébe szökött a
vér. Rég nem érintette nő testét.

— Manapság ez szinte hihetet-
len...

— Hjah, barátom, az az asszony
erényes.

— Bánnám is én ilyenkor az
erényt...

Csakhogy ezenfelül még szerel-
mes is az urába...

— Szerelmes... ostoba az az
asszony, nem szerelmes... ostoba,
de még milyen ostoba...

Zoltán hirtelen megfogta barátja
kezét, közelebb húzódott hozzá és
nevetve, bocsánatkérőleg mondta:

— Édes jó öregem... ugye meg-
bocsátasz... de tudod ki volt ez
az asszony...? A kedves... fele-
séged...

Egyedül voltak az éjszakai néma
erdőn.

Renard gyorsan cselekedett. Le-
szorította a nőt s föléje halott. Az
kéjesen fellihegett:

— Ne még...!

Aztán különbözőképpen enyeleg-
tek. Kéjesen rugdalóztak a harma-
tos fűvön, a meztelenség és egye-
düllét örült kéjben hajsolták őket.

A nő zihálva szorította testét
hozzá és aprókat sikoltott. Hem-
peregtek. Az erős Paul rettenetes
karjainak szorítása alatt fájdalmas
kéjben halkult el a nő.

Végül Renard a nő puha, mez-
telen vállába harapott s a nő re-
megve kapott a férfi combjaihoz.

— Meghalok, lihegte a kéj fokán
a nő és görcsösen vontá drága
szerelemmel magához bíróját.

II.

Másnap Paul megtudta, hogy a
nő a szomszéd kastély urnöje.
Tehát eszerint szomszédok.

És megtörtént a csoda, hiába
várták hetek múlva barátai vissza,
Paul Renard nem ment.

Hónapok multak. És az éjszakák
egyformán forrók, szenvedélyesek
voltak.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timişoara, II., Andrási ut 12.

GYÖNYÖR-VÁROS

BERLINI-ERKÖLCSEGENY

IRTA: FÁBIÁN SÁNDOR

(Eredeti kézirat. — Minden utánnyomás tilos.)

(7)

Lola megingott János támadásai alatt. Saját tüzeiben emésztődött. Érezte a férficsókokat testén. Ezer kéj örvénylett idomain keresztül.

— János! — sóhajtott fel mélyen és hátrafelé bukott a hencserre. János ujjai éhes tüzet élesztettek benne. Vadul hánykolódott a férfi alatt, szemei megtörtek és rövidet pihegett. János felgombolta a bluzt. A lány keble tűnt elő, az ing fehérségét megszegyénítve. Mámorosan, a szenvedélytől esztelenül, János két kézzel egyszerre kapott az emlők után, melyeknek vörös bimbói oly csábítóan kacagtak feléje. Kőkemények, teliek és nehezek voltak és nem morzsolódtak puhára János örvöngve szorító ujjai alatt.

János ráfektette ajkait a rózsabimbókra, fogai közé vette őket és nyelvének hegye végignyaldosolt rajtuk.

— Megörjitesz! — kiabálta Lola. Magasan felágaskodott és átdobta lábait a férfi csipőjén.

— Ah... milyen... édes... ez... János... János... vegyél engem... vegyél engem!

Lola örvöngött, tagjai belegörccsöltek kibírhatatlan kéjben. A kéj könnyei buktak elő szemeiből, összefüggéstelen, zagyva szavakat mormolt és combjai mind erősebben szorították a férfi csipőjét.

— Vegyél engem, — nyögte. Buja testét odavetette az acélkarok közé.

— Morzsolj szét... erősen... erősen... meg akarok halni... János...

János átölelte, mintha meg akarta volna fujtani és tombolt Lola fehér testén és nem tudta, hogy mit tegyen a kéjtől, míg végre ki-elégülten terült el a lányon. Mindketten elaludtak, egymásba fonódtak, a halványlila éji mécs átborította erős testüket, megvilágította mesés szép álmaikat. Azután János nyugtalankodni kezdett. Egy kabinszerű, kerek nyílásban meg-

látta a démonian vigyorgó Förstert, bal szemén monoklival, holtfehér, kerekded, kiélt arcával. Sátánian vihogott, sárga fogairól feltolódott a két vörös gummiajk, homloka kacskaringós ráncokba szökött. Azután Perl kéjsóvár arca bukkant fel, melyet a Vetter képe követte, ostorral a fogai között. Rudi tűnt elő egy pillanatra. Végtelenül szomorúan nézett Jánosra, mintha hívni akarta volna. Azután eltűnt a kísérteties kabinablakkeret...

14.

A Brandenburger Thor árnyéka élesen vetődött az Unter den Linden-re, a nap égetően sütött, még alig mult négy óra. János már negyed órája sétált a Siegesalében s most lassan megindult az Adlon felé. Igen kíváncsi volt arra a rejtélyes tántira, kinek az unokaöccsei a legdiszkrétebb dolgaikat is elmondhatják. Egy „Normaluhr“ előtt elmenve, látta, hogy még több mint háromnegyed órája van. Mivel töltse el addig az idejét? Lesétált a Friedrichstrassera. A forró napsütés elől a meglehetősen keskeny utca másik oldalára ment át, hol az árnyék látszólagos enyhülést ígért és ott a kirakatokat kezdte nézegetni. Amint az utcán lefelé haladt, az egyik cipőüzlet fényes kirakata előtt egy vékonytermetű, tökéletes berlini eleganciával öltözött férfit vett észre ki mereven szegezte szemeit a kirakat egy pontjára és teljesen elfelejtkezett arról, hogy az uccán van.

János érdekesnek találta az embert, lassan feléje haladt és háta mögé kerülve, észrevette a csodálat tárgyát is. Kis női házicipő volt, zöld brokát arannyal és fehér prémmel szegve; amolyan édes kis holmi, mit a nőknek ajánlunkba vesznek s mit azok viszont nem hordanak.

János a tüköruvegben megke-
reste a több, mint elmerült férfi

tükörképét. Bámulva ismerte meg. Förster volt.

Tovább haladt és két kirakattal odébb állt meg. Onnan figyelte a monoklist. Az még mindig elmerülve állt ott, szemei majd áttörtek a kirakatot és szája lassan, mintha beszélt volna, mozgott. Kis idő múlva, egy gyenge összerázkodás után egy pillantást vetett még a kirakatba s aztán nehéz léptekkel elindult.

János bevárt. Förster ráemelte savókék szemeit a gunyosan rája mosolygó Jánosra. Még sápadtabb lett és apró szemei egész picire húzódtak össze. Ugy látszott, valami nagyot akart mondani, de a hideg gunnyal reámosolygó János elvette minden bátorságát, olyan volt, mint a rajtakapott rossz kölyök. Elment.

János valami undorral és émelygéssel gondolt rá. Csuda egy dolog, hogy ez meg mi a fene speciális betegségben leledzik. Hát ez a nagyváros már csak ilyen extravagáns egyéneket termel ki? Eszébe jutott Várad. Ott az extravagancia csak abban állott, hogy a szerelmet esetleg nyáron az uszoda lélegzetfójtó kabinjában kellett élvezni vagy kint a liget igen gyér bokrai között, hol néha bizony az ember igazoló pecsétet is foghatott a nadrágján, lemoshatatlant és szagost. Elnevette magát. Mennyiszer kellett a villánykörtét egy ügyes ködbbással ártalmatlanná tenni, mert a kis nőnek az erényét sértette az az ugyssem világító kis piszkos valami. Hjah, bizony váradon még a természetes szerelemnek hódolnak. És ténlen a tánciskola! A legprimább hely az ismeretségekötésre.

Megnézte az óráját. Lassan az Adlon felé indult. Most jutott eszébe, hogy Rudi meg sem mondta, miről ismerheti fel az autót. Sok nem igen lehet most ott. De ha mégis több van? Kérdezősködjön, ami igen kellemetlen dolog.

Az Adlon előtt csak két autó állott, egy bérautó és egy pompás karban levő Mercedes-kocsi. János nézte a hatalmas gépet s meglepetve látta, hogy a kormányánál egy fiatal néger soffőr ül.

Az elegáns géphez lépett.

— Werderből?

— Jes! — jött azonnal a válasz.

— Ugy én reám vár?

— Mister Fodor?

— Igen!

A soffőr kiugrott; hatalmas le-
gény volt, nem kellemetlen arccal
és jól formált alakját feltűnően
elegáns ruhája még tökéletesebbé
tette.

Kinyitotta a kocsi ajtaját és Já-
nos beült. A soffőr a János tér-
deire egy könnyű pepitaszövetet
terített, miközben János szemeibe
nézett egy pillanatra, vágóan, kér-
dezően. Azután beült a kormány
mellé és biztos kézzel vezette a
gépet Berlin utvesztőin keresztül.

János érdeklődve nézte a mil-
liós világáros nappali forgalmát,
ami az elővárosok felé mind élén-
kebb lett. Fél óra múlva a wer-
deri uton voltak s János bámulva
nézte a tökéletesen gondozott ker-
teket és a termés alatt roskadozó
gyümölcsfákat.

Megérkeztek.

Egy hatalmas vaskapu előtt állt
meg a gép. Az autótűlök hang-
jára egy hosszú kertészlegény nyi-
tott kaput. Lassan kanyarodott be
a gép és a fehér, kavicsozott uton
egy földszintes, fehérre meszelt ter-
jedelmes uri lak feljárója elé állott.
János kiszállt.

Tétovázva indult felfelé a lép-
csőkön. Nem látott senkit, aki a
fogadására kijött volna. Az egyik
oszlopnál állott ugyan egy hatal-
mas termetű nő, kinek hátra tett
kezei közül erős füst szállott fel,
de ez valami jobb cselédfélnének
látszott.

15.

— A méltóságos asszony ide-
haza van?

— Méltóságos asszony? Talán
a kisasszonyt tetszik gondolni? —
jött a válasz kellemes, csengő
hangon.

János elpirult. Persze, még jó,
hogy figyelmeztették.

— Pardon, igaza van. Hát a
nagyságos kisasszonyidehaza van?

— Igen, tessék egyenesen előre,
a tükörajtón keresztül, ki a kertbe.
Ott a filagoriában játszik a két
kölyök... ah, bocsánat... a két
Rudi már félórája, sakkot.

— Köszönöm, kedvesem, — in-
tett leereszkedőleg János és elin-
dult a mondott irányba.

Furcsa egy nő, — gondolta, —
hatalmas termetéhez igazán nem
illik ez a csengő, üde gyermek-
hang. Ugy látszik, bizalmas a ház-
ban.

Kijutott a csodálatosan szép

kertbe és már hallotta is a Vetter
kevésbé kellemes hangját recsegni.

A filagoria felé tartott.

— Szervusz Rudi, jónapot fő-
hadnagy ur.

— Hollá, a János! Isten hozott!

— Jónapot Fodor ur!

— Tánti, tánti, — trombitálta
erre igen alkalmas hangján a Rudi
II., — megjött a Fodor ur! Gyere
le!

— Ezt biztosan meghallotta, —
jegyzé meg János.

— Ezt meg!

Leültek. János elmesélte a För-
ster-esetet.

A főhadnagy Vetter irtózatossal
vágott korbácsával a sakkfigurák
közé.

— Te is fiam Brutus! Az egy
fetisista, helyben vagyunk már,
egy elintézett ügy!

— Milyen elintézett ügy? —
csendült fel és János nem kis bá-
mulatára a feljárónál látott nősze-
mély egy könnyű török shawl-al
a vállán, egy hatalmas buldogg
kiséretében feljött a két lépcsőn.

A két tiszt felugrott.

— Tánti, engedd meg, bemuta-
tom neked ba...

— Nem kell, bemutatkozott már,
azt mondta nekem: „kedvesem!”
— és ezüstös nevetéssel vetette
magát egy ott álló hintaszékbe.

A két tiszt Jánosra nézett, ki
tűzvörös arccal, zavarában az aj-
kát rágta. A két férfi is harsogó
nevetésbe kezdett és pár pillanat
mulva János is leküzdve zavarát,
csatlakozott a nevetőkhöz.

— Ez jó vicc, Fodor ur! Persze,
a tánti szokása szerint nem öltö-
zött fel. Nem is csodálom, hogy
összetévesztette valakivel.

— De látjátok, a Fodor ur tisz-
teletére diszbe vágtam magam.

— Tényleg, tánti! Jé! Felvetted
azt a förtelmes izét és óh, szen-
tek segítetek, szivar sincs a ke-
zedben. János, te a szerencse fia
vagy, — szólt Rudi nevetve.

— No de most már jöjjön fiam
és fogjunk kezet.

János hozzálépett a nőhöz és
kezet akart csókolni.

— Kezet fogni, mondtam, — je-
gyezte meg a tánti és férfias erő-
vel szorította meg János kezét.

— Üljön le és hallja a háziren-
det. Senkit sem kínállok, azt eszik
amit akar, akkor jön és megy, mi-
kor jól esik, mindenkit szívesen
látok, aki jön, de nem tartóztatok
senkit. Este tizkor kialszik a villany.

Éjjel a folyosón járni tilos, csak
a...

— De... de...

— ...buldogg jár ott s míg én
érte nem jövök, mindenkit sakk-
ban tart.

— De... de...

— Mondja, tánti!

— De kérem, én még ma aka-
rok visszatérni.

— Akarja, hogy ismételjem a
házirendet?

— Köszönöm nem, — felelt ne-
velve János — megértettem és tu-
domásul vettem.

A tánti egy gongra ütött.

Halk lépésű indus szolgálta lépett
be, hatalmas ezüst tálcán lehet-
finomságu csészékben tea volt el-
készítve, egy ezüstlapon kenyér-
szeletkéik pirítva. Nyomában egy
másik, szintén indus férfi lépett be.
Egy fekete lakktálcán a legválo-
gatottabb hideg buffet-t hozva. Vé-
gül egy fiatalabb, csodaszép, bar-
na arcú, fekete szemű hindu jött
és egy kristály üvegben, lehetett
vagy három literes, rumot hozott,
mit a tánti intésére, nagy komo-
lyan, ünnepélyesen a János lábai-
hoz tett le, aki ijedten hátrahőkölt.
János meglepetve nézett szét. Mo-
solygó arcokat látott.

— Nos igen, tudom, maga ru-
mot iszik teával, hát gondoskod-
tam készletről.

A jókedv egyszerre megjött.

Enni kezdtek és Jánosnak ugyan-
csak résen kellett lennie, hogy a
tánti szellemes csipkedéseit kellő-
en visszaadhassa. De sikerült neki.

Egy feltűnt Jánosnak, hogy egyet-
len egy nőt, sem nőnemű cselé-
det nem látott.

Tea után a tánti felállt.

— János, velem jön a lovag-
terembe, ti várjatok itt kölykök.

— Tánti, nehogy megverd Já-
noskát!

— Nem verem meg, ha jó lesz.

A tánti előre ment.

János figyelte a nőt. Számításai
szerint legalább negyven évesnek
kellene lennie, de úgy néz ki,
mintha harminc volna, a mozgása
pedig könnyed, mint egy fiatal lá-
nyé. Nem volt szép nő, arca szá-
bálytalan és két okos szem, ha
beszért vagy nevetett, szép fogai
kellemessé tették. Termete hatal-
mas volt, de nem aránytalan, lé-
pése hosszú, katonás.

Az üvegajtón keresztül bemen-
tek a hallba, innen egy hosszú,
fehér filzzel betertett folyosóba tér-

Életem csókban

— Eredeti kézirat —

I.

Csak ketten voltunk: Gina és én. Gina kéjes, szerelmes asszony volt és szerelmesen nézett rám. Sötét volt, a pamlagon ültünk. Az ajkát néztem.

Nem szerettem!

Gina kéjesen bujt hozzám, a haja arcomba csapott és ajkai a mellemre tapasztotta. Éreztem érett, meleg testét a könnyű ruha alatt. Fehér váliáról lecsuszott az ingváll.

És ekkor egy régi asszonyra gondoltam. Arra, aki ép így belémsimult és csókolott és elhagyott egy füledt éjszakán. Arra, aki azóta nemvalóság, csak néha kísért az arca... és mégis ő csak a teljes: Asszony.

És ekkor örült vágy fogott el. Nem Gina-e az az asszony? Ez ő, aki egy éjszakán elment és most visszajött. Ő az. Első és utolsó asszony.

Vadul öleltem magamhoz. Felsivított a kéjtől. Letolta ingét, szétbontotta mellén a csipkét. Nagy, szép mellei voltak. Görcsösen karoltam át a testét még jobban. Gömbölyű térdei szétremegtek.

Csókoltam.

II.

Formás színésznő volt Hermina. Ott lakott mellettem és egy éjszaka átnyitott hozzám. Könyvek közt hevertem.

Láttam.

Meztelen lábain csak egy trikóvékony harisnya volt. Aranyos kimonója térdig ért. A szeme meg sokat, nagyon sokat ígért.

Őt sem szerettem, és ő sem kellett.

És ekkor megint eszembe jutott az a régi asszony. Az első és végső. Ő ez a nő. Nem Hermina.

Mellém ült.

Megöleltem. Kimonója szétbomlott, nem volt alatta semmi. Gömbölyű karjait meztelen, kemény karjaimra

fűzte. Éreztem szerelmes, halk sóhaját.

Egymásra forrott ajkunk. És Hermina reggel fáradt kéjjel ment el.

III.

És így van ez egyre.

Csók és Élet.

Csókolok sokat. És voltaképpen nem. Minden csókomban azt az első asszonyt csókolom újra, csak őt. Minden asszonyban őt látom, minden asszonyban csak őt. Az első és teljes, aki asszonynak tudott megmaradni.

IV.

És így lesz.

Sejő asszonytesteket csókolok, csókoltam és fogok csókolni: Gina, Herminak és mások jönnek, akikben mégis csak azt az első asszonyt látom.

Csak.

Őt csókolom.

És látom.

V.

És ilyenképpen forog, kavarg és mulik az életem egyetlenegy asszonyon át, az életem csókban.

I. I.

A fővási Uránia-moziban.

— Édesem, szót fogadtam neked és dr. Csipesszel kezeltetem magam.

— Igen, ez' időszerűen ő a legjobb orvos városunkban. És hol kezel, édesem, a lakásán vagy a szanatóriumban?

— A moziban, kedvesem, — sugta elég hangosan a barátnőjének.

B. V.

* * *

„River”

Bőrönd, bőrdíszmű és linoleum feldolgozó vállalat TIMISOARA, II. Str. Dacilor (Fő ucca) 24.

Elvállaljuk bőröndök, autókofferek, utiecesszerek, ridikülök, pénztárcák és minden e szakmába vágó dolgok rendelés utáni készítését, alakítását és javítását olcsón és pontosan.

„SÁRGARIGO”

Legkellemesebb kirándulóhely! Erzsébetvárosi szőlőkben, a 3-as villamos végállomásánál. — A Niemetz-fasor végén! —

Táncol az erdő

— Eredeti kézirat —

Egy éjjel az erdőre mentem. Titkos vágyak húztak. Éjfélt volt. Megálltam egy fa megett.

Alig álltam, megnépesedett az erdő. Szép, fátolruhás bachánsnők rohantak elő, azután barnamellű, kemény férfiak Buja, kéjes táncot lejtettek s a szilaj mozdulataikkal pompás hátsójukról, rózsás testükről felcsuszott a fátol.

Mind szilajabb és szilajabb lett a tánc.

Adáz, kéjvágyó, kéjéhes tűz ült a bachánsnők szemében. Átkarolták a hatalmas férfiak melleit s lehúzták őket a puha gyepre. Kissé felemelkedtek s az ing kiduzzadt, lágyéukra hullt.

Szétvetették szép lábaikat.

Lihegték. Kéjesek voltak, mint a friss, tapasztalatlan szüzlányok. Testük keményen, kigyózáva vonaglott.

Az egész erdő remegett, táncolt.

Mire a hajnal feljött — egyszerre eltűntek. Mintha nem is lettek volna, csak szép, fehér, puha testük villant fel még itt ott egy két percre, a mohás, öreg fák alatt.

Lányi L.

Stary Sándor

Uri és női cipész Gyárváros, Fő u. 39 sz. [voltán Péterné-féle cipőüzlet]

Divatos cipők bármely fazonban a legkényesebb igényeknek megfelelően. Polgári árak. Javítások soron kívül. 40

„Alice”

női és férfi fehérneműszalon

TIMISOARA,

Gyárváros, Három Király ucca 4. sz.

Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek készítését, szolid árak mellett. Tegyen egy próbarendelést! 40

MILY SZÉP VAGY ...

Lapunk részére írta: Herczeg Zoltán

I.

Ervin még akkor sem tudta, mint van a dolog, mikor fent voltak az asszony szobájában. Az ismeretlen vöröshaju asszony előtte állt lobogó, sötét hajjal, az ajka kéjesen remeggett. Hajlott, kigyózott teste, hajlékony dereka ölelésre vágyott. Fehér mellei halvány pihés árnyalattal éhesen furták át a rozsdaszínű, bizarr pongyolát. A derekán egy öv volt, finom, keskeny bokái meztelenül buktak elő.

Kifeszítette remek testét, mely mint egy megüdített kigyó kifeszült a ruha alól. Sima, illatos bőre átcsilant, remek vállalai pőrén, takaratlan-ságba hajszolták a kéjt. A combjai szinte előre feszültek, párás lehetett égette tikkadt ajkait.

A kapcsok megpattantak a felgerjedt, izguló testen. A mellek és minden asszonyi báj kicsillant és ernyedten hullott a szép test a fiu kemény karjaiba. Lihegve forrasztotta száját a fiu ajkára. Vonagló teste elhaló kéjjel suttogta:

— Mily meleg az ajkad!

II.

Mámordus percek, órák, napok jöttek. Az ismeretlen asszony néha anyás, néha párdúc, máskor görcsös uccalány szerelmével csókolt. Illatos, meleg teste, mint ájult bazsalikom hevert leplettlen bájaival.

Ervin semmit sem tudott. Mámorjátszós kéjek cikázták át izmos testét. Viharos éjek után: hajnalodott. Feljött a nap és kéréket szórt be az ablakon.

Ilyenkor a sugarak ráestek az asszony testére. Ő ásitott. Meleg, formás karjaival átölelte a fiu mellét. Inge lecsuszott parázna vállalairól, áttüzesedett formái remegve simultak a fiu karjaiba.

És ilyenkor vonagló teste elhaló kéjjel suttogta:

— Mily meleg a tested.

III.

A fiu sárgult és... fakóbb és fakóbb lett. A misztikus, ismeretlen asszony kéjjel hálózta be a szerekeit.

Megitatta furcsa színű italokkal, különös illatu olajokkal kente be testét. Melléje simult és testével áttarta. Kacéran, hívón és buja pózban járt előtte. Vöröses szeme villogott, a haja messze repült és kéjesen görbült a válla. Teste, a csodálatos kéjü test kemény és nagy szerelmi hid volt.

IV.

Egy reggel a fiu szeme elfakult. Bársonyos lett a nézése, melyben véghetetlen nagy kéjek uszkáltak, a csók... megölte... vágyait

Az asszony meleg teste macska szerűen bujt hozzá.

Dédelgette.

Szerelmes szavakat gügyögött a fülébe, puha melleivel lágyan hozzásimult.

Tikkadt, beteljesült, elhaló sóhajjal lihegte:

— Mily szép vagy!

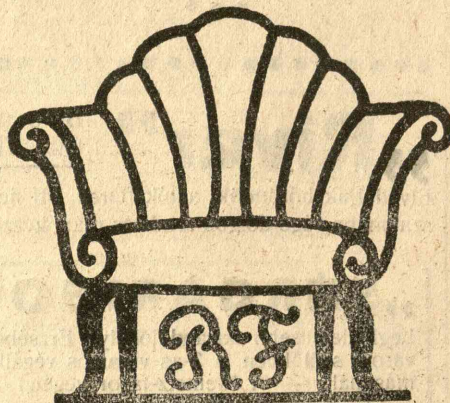
Sánta István

url és női cipész

Gyárváros, Bárány-uca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után.

40

JavításJokat soron kívül elintéz

Kisleány ...

— Eredeti kézirat —

Bágyadt alloé csokor illatozott az árnyas szobában. Csókdosó illat. A nagy, félholt tearóz-ák sárga szinpompában égtek.

Lisolette a pamlagon ült. Nagy, nedves leányszemeivel úgy nézett ki, mint egy bydermayer asszonyka. Ha akarnám! Odamentem hozzá és ránéztem. Szemembe nézett. Lányos szép nézéssel. Átöleltem. Kis szoknyája felcsuszott, rózsás husa előlatszott a bugyi alól s a tökéletes asszonyi lábszára. Karom alatt éreztem megduzzadni kerek, feslő melleit, forró, remegő kis testét.

És ekkor egy régi, régi kislány jutott az eszembe. Ártatlan, szőke, remegő kislány. Egy volt kislány.

Lassan levettem róla a karomat és felálltam Kisleány! Szeliden nézett rám nagy, kék szemében opálszínben játszott.

A tearózsák égtek. Félholt, szent ájulatban. Az alloé csokor hervadt lett az árnyas félhomályban.

Lehajoltam és megcsókoltam a fehér homlokát remegő, teli szájjal. Aztán kimentem.

Lassan, vontatott ivü léptekkel mentem az uccán. Kislányok. Régi-ek. Kedvesek. Öreg legény vagyok már.

Lányi L.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timisoara-Fabrica
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám

**Elsőrendű kárpitos és
díszítő műterem, valamint
tapétázást is elvállal**

**REICHARDT
FERENC**

TIMISOARA, IV.

Bul. Carol I. (Hunyadi ut) No. 3b

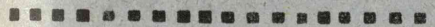
Tiba János

uri szabó, III. Holló ucca 15
készíti a legújabb divatu férfiruhákat,
felöltöket, legszolidabb árak mellett.
Javításokat soron kívül elintéz. 37

Heckmann és Kriszta

bádogos és vízvezeték szerelők
Timișoara, V. Eötvös u. 40 sz.
Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat szolid árak mellett.
Javítások soron kívül. 21

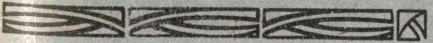
Zikeli

modern cimfestő
IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.
Modern címtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Vémits Száva

Készít mindenféle épület- és butoraszta-
lomunkát, elsőrangú kivitelben, olcsó árak
mellett. — Megrendelések pontos időre
készülnek.

Gyárváros, Tigris utca 25. 36

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

Vízvezeték!
Villanyszerelés!

Speciál esztérgamunkák
Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész
III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.
Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Györfly Testvérek

Műbu orasztalok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

Zománc edények

vasgerendák, épületvasalások,
rudvasak nagyban és kicsinyben

Jäger József és Péter

cégnél

TIMIȘOARA, IV. Hunyadi ut
Telefon: 3—26 38

a Grand Hotel mellett

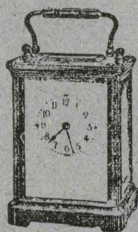
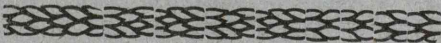
Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legelőbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Krämer Sebestyén

vízvezeték szerelő
Besseneyi u. 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési mun-
kákat szolid árak mellett. 37

Jól járó órák!

Mindennemű óra javítások pontosan és megbiz-
hatóan, jótállás mellett:

Gács Ferenc órásnál

Timișoara Erzsébetváros Király-tér 12

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő
Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

Simon férfiszabóság, Jó-
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb facon sze-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

Lázár Jefta József

Vízvezeték és csatornázási szerelő
Timișoara, III. Dózsa ucca 17. sz.

Vállal mindennemű szerelést és bármily
szakba vágó munkát, szolid árak mellett!

Granatir Traján

Kelmefestő és vegytisztító intézete
Timișoara III. Krály u. 101 sz.
Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Karl uriszabósága

I. Pálinka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonu ruhákat a
legkényesebb ízléseknek megfelelően,
szolid árak mellett. 32

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú ciganyze-
nek arhangversenyez.

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérés-utca 4 szám

Vizumokat és más meg- bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéz **PINKERTON BOY**

Timișoara — Telefon 75

MEGNYILT! MEGNYILT! Váróri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.
Ondolálás, manicure fej-
mosás a legkényesebb
igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul. Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben

Hygienikus és pontos kiszolgálás!

Plesko Pavel

lakatos és vízvezetékserelő
Timișoara III. Hunyadi ut 86. sz.
Vállal minden e szakmába vágó munkákat
szolid árak mellett. 35

Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

V. évf. 16 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

Tipografia „Union“ Gál Manó könyvnyomdája. Lugoj

GYÖRY ENDRE

az erdélyi magyar szépirodalom egyik igen tehet-
séges tagjának pompás regényét adja ki lapunk
kiadóhivatala könyvalakban. A regény kitűnő tollu
munkatársunknak, aki már a **Szent asszo-
nyok** c. hosszabb regényével is jelentős sikert
aratótt, legjobb, legkiforrottabb írása és a leg-
nagyobb érdeklődésre tarthat számot.

Györy Endre regénye

a diákéletéről szól, arról a diákéletéről, amely min-
denki előtt kedves, amelyre mindenki szívesen
visszaemlékezik. Regényének főszereplői a gim-
názium VIII. osztálya, a matura előtt álló „nagy”,
diákok, a tanárok, az osztályfőnök, az igazgató és
az elmaradhatatlan fiatal diákszerелеm, a csitri, de
már „nagy” lánynak számító 14-15 éves diáklányok.

Györy Endre regénye

oly mesterien ügyes írás, hogy alakjai szinte élnek,
mozognak a könyv lapjain. Egy mindvégig szelle-
mes, frappáns, fordulatos írás telve a cselekmények
ezer és ezer fordulatával. Regényének a címe:

A kapu előtt

Az élet kapuja előtt, amikor a 18 esztendő diák-
ember és a 14 éves diáklány kilép az élet kapuján.
Az első, hogy tovább tanuljon, a második, hogy
— — — — — férjhez menjen. — — — — —

A kapu előtt című Györy regény magán viseli a
regényírás minden jellegzetességét. Lebilincselő, érdekes
olvasmányt nyújt, szórakoztat és kivétel nélkül mindenkit
érdekel. Annyi kedvesség, őszinteség, derű, humor hu-
zódik meg a sorok között, hogy az olvasó nem lesz
képes letenni addig a kezéből, amíg végig nem olvasta.

Györy Endre regénye mindemellett pikáns,
sőt szigorúan ragaszkodott az erotikus irányhoz, tehát ahoz
az irányhoz, amelyet lapunk képvisel s amelyen regényt az
olvasó Györy Endrétől már vár. Mindemellett az erotikát és
a pikantériát szerző úgy dolgozta fel ebben a regényében,
hogy azt bárki kezébe veheti, tehát a könyv a legszélesebb
rétegben is közkezen foroghat.

Györy Endre regénye tehát árusításra kerül
mindazon helyeken, ahol csak lapunkat olvassák és árulják
és ami az olvasó szempontjából igen fontos, oly olcsó, reklám
árban bocsátjuk forgalomba, hogy azt mindenki elolvashatja.

Györy Endre regénye: A kapu előtt
olcsó árara való tekintettel mindemellett a lehető leg-
csinosabb kiállításban kerül a piacra, hogy kitűnő tollu
munkatársunk népszerűségét ezáltal is kifejezésre juttassuk.